

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ІМ. ДІСЛАВЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 61 (761).

СЕРЕДА, 24 ТРАВНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

З'їзд РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

22 травня в Москві у Великому Кремлівському палаці почав свою роботу IV з'їзд письменників СРСР. З усіх кінців Союзу зібралися сюди майстри багатонаціональної радянської літератури. П'ятсот делегатів представляють шість з половиною тисяч членів Спілки письменників, нагородженої напередодні з'їзду найвищою відзнакою країни — орденом Леніна. Ця висока нагорода гідно вінчає досягнення радянської літератури, розвиток якої нерозривно зв'язаний з життям і працею народу, що будує комуністичне суспільство.

Особливого значення з'їзд письменників набирав тому, що його скликано напередодні великого свята — 50-річчя Жовтневої соціалістичної революції.

(Закінчення на 2-й стор.).

Сотні юнаків і дівчат Кіровоградщини несуть рідній Вітчизні на честь її золотого ювілею щонайкращі дарунки своїх молодих рук. Отримуючи перехідні мандати переможців соціалістичного змагання за професіями, молоді рапортують про свої діла революції, Леніну.

І ПОМЧИТЬ ПОЇЗД

КІРОВОГРАД. Поїзд переможців соціалістичного змагання на честь 50-річчя Жовтня ще не мчить до Москви. Але молоді виробничники агрегатного заводу вже сьогодні мріють про той день, коли вони поклядуть на Красній площі до підніжжя Мавзолею В. І. Леніна букети червоних гвоздик. Сьогодні тут з небувалою силою розгортається змагання за професіями. Молодіжний колектив, який очолює В. Бойченко, вже заощадив 483 карбованці. В бригаду зарахований Герой Радянського Союзу П. Линник. Працюючи за загиблого Героя, агрегатівці здали 205 карбованців, які підуть у фонд миру.

Заводський комітет комсомолу підбив підсумки змагання між окремими виробничниками і вручив перехідні мандати переможцям. Кращим токарем визнаний Володимир Шурський. Він — ударник комуністичної праці, щоденно виконує завдання на 150—170 процентів. Кращим фрезерувальником став Юрій Юдін.

У КОГО БІЛЬШЕ ЛАСУНІВ?

Коли міськомком комсомолу організував змагання за професіями серед продавців, хтось сказав:

— У кого ж буде більше ласунів?

Нещодавно ми підвели підсумки змагання. І виявилось, що найбільше ласунів приходить до магазину «Лаконка», що в Знамянці. У ньому три відділи: кондитерський, хлібо-булочний, соки. А за прилавками стоять зовсім молоді продавці Люба Маріуца, Світлана Штанько, Валентина Іванова.

Покупців завжди багато, бо дівчата чемно і культурно обслуговують, вчасно виконують замовлення.

Цей магазин і зайняв перше місце. Дівчаткам вручили грамоти і перехідні мандати міськомкому комсомолу.

О. КРЮК, зав. оргвідділом Знамянського міськомкому комсомолу.

КОНСТРУКТОРОВІ ЧОТИРНАДЦЯТЬ ЛІТ

Розрізаючи хвилі, він мчить вперед. Це мить — і настгне ворога, вдарить по йому шквалом вогню. А на березі хвилюється конструктор корабля Сергій Задорожний. Це нічого, що йому тільки чотирнадцять років і творіння його

рук — лише модель. Але вже зараз ракетносець досяг швидкості 90 кілометрів на годину, а конструктор зайняв першість у змаганні.

Над землею злітають ракети. Найвище піднялись вони у ракетомодельстві Олександрійської станції юних техніків.

Змагання закінчилися. Переможцями з нелегкої борні за першість вийшли учні ракетно-і суднобудівельної Кіровограда, Олександрії та Кремгеса.

З УСПІХОМ, КАЛІНІНЦІ!

Як уже повідомляв «Молодий комуніст», минулої неділі театральний колектив Кіровоградського Будинку культури імені Калініна виступав на декаді самодіяльного мистецтва в Москві. Добре виступили аматори сцени, своєю грою вони полонили столичного глядача. Жюрі огляду-конкурсу присудило колективу і диплом першого ступеня і зо-

НОВИНИ

лоту медаль. Дипломами першого, другого і третього ступеня та медалями нагороджено ряд окремих виконавців. Вчора самодіяльні артисти повернулися зі столиці.

КІРОВОГРАДЩИНИ

ЧИ НЕ НАЙЧАСТІШЕ у високе травневе небо поглядають механізатори: припікає по-літньому, і за агрегатами здіймається курява. Тоді вони нетерпляче зіскакують з сидіння, заглиблюють руки в гарячий ґрунт — пробують, чи ще залишилось хоч трохи вологи.

А коли, нарешті, з'являються грозові хмари, сірником спалахне блискавиця і зелені килими полів заштрихуються голубим пером дощу, — Гриша Цабій радісно підійме руки вгору, ніби футболіст на стадіоні, коли забито красивий гол. Дві трактористки Валі — Романенко і Безугла — знімуть кольорові хустинки і на повні груди вдихатимуть озон.

Звідкись обов'язково появиться Лавро Купріянович Осадчий — один з найстаріших трактористів артілі — і попрямує до агрегату свого сина Пилипа: дуже хочеться поділитись врожайною радістю. Тут же кружляє дорогами і другий його син, Микола, — бензовозом підвозить пальне. А третій — агрономує на Гайворонщині.

— Це було тридцять років тому, — набираючи в руки м'якого чернозему, веде механізатор. — Вдень пройшов невеличкий дощ, і вночі я почав закривати вологу. Освітлення ж, як відомо, не було. Небо густо затяглося хмарами. Зробив я смолоскип і цілісеньку ніч культивував при ньому.

... Як розпушується? — під'їхавши мотоциклом, запитує в Гриші, який зараз тримає перехідний вимпел райкому комсомолу.

— Добре, що взимку наварили сегментів на лапи, — каже хлопець. — Гляньте, як сяють росю чисті квадрати кукурудзи!

Проїжджаючи полями, ніколи не обминаю агрегата двох уже згадуваних Валі — дівчата ще дуже молоді, вимагають до себе великої уваги. Наче вчора прибігали вони в тракторний стан просто зі школи, безмежно раділи, коли ми доручали їм хоч на хвилику сісти за кермо. А сьогодні вони вже училище закінчили, ще й допомагають двом своїм подругам, що проходять у бригаді практику.

— Василію Івановичу, — звертаються до мене комсомолки. — Переказали з Надлака, щоб ми зараз же приїхали на репетицію хору.

— Гарзд, — відповідаю, — зараз зробимо заміну. Мені самому приємно, що ви співаете в такому популярному колективі.

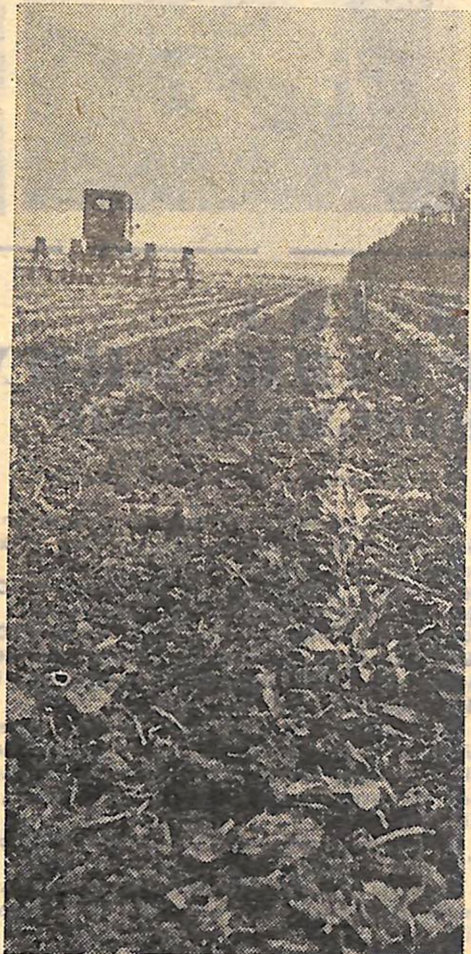
Посилаю свого заступника Дем'яна Цабія у Вербову балку по хлопців. Справа в тому, що кілька тижнів тому на комсомольських зборах ми вирішили побудувати гараж для тракторів. В правлінні нас підтримали. І ось, доставши матеріал, своїми силами уже звели каркаси, а тепер механізатори після зміни поспішають у балку по верболіз — заплітаємо стіни.

Дівчата сідають на потужну автомашину і послішають в Надлак, а їхній агрегат продовжує обробляти посіви цукрових буряків.

З-за повороту хлюпнуло у вічі зелене море озимої пшениці — 450 гектарів. Особливо радує «безоста-1» — кущистими врунами.

Якось побували в нашій бригаді сусіди і стали дивуватися: у вас, мовляв, пшениця набагато краща. Наче всі такі молоді, а посіяли добре. А це тому, відповідали ми, що підбираємо хороший попередник і ще на початку серпня лучимо стерню та оримо. Створюються умови для «маленького» пару. І в цьому році плануємо одержати не менше, як по 30—32 центнери з гектара.

— А такі добре посіяли кукурудзу, — зупиняє мене на зворотному шляху Лавро

Радують око смарагдові рядки цукристих, що шуручками потяглися до обрію.

Сини ідуть далі

Ось вона, бригада Василя Юхименка.

Купріянович. Він уже два роки не працює механізатором — не ті літа, але в поле приходить кожного дня. — Ну просто тобі картинка! Пилип мене такі перегнав: правду кажуть, що сини ідуть далі!

Мов оазис, появляється тракторний стан. Років десять тому ми густо обсадили його деревами, дівчата розбили клумби, посипали доріжки пісочком. Пам'ятаю, приїхав якось працівник райкому комсомолу, сів на лавці між квітів у холодку, кинув поглядом на голубе плесо ставка, що хлюпочеться внизу, та й каже:

— У вас такий краєвид, що хоч Шишкіна в гості запрошуй!

... А вже смачно запахло борщем. Це наші кухарки розділяють обід. Засмагли хлопці хлюпочуться під кранами. Тільки щось Дем'яна не видно: це він допомагає оформити стінгазету «Хлібороб». Та ще слюсарів Леоніда Петрусевича й Івана Юхименка. Іду в ремонтну майстерню. Тепер розумію, чому заплізилися на обід: закінчують зварювати залізну арку, яку незабаром поставимо на вході. На ній напишемо: «Ласкаво просимо!» Ласкаво просимо тебе, молодість, якщо хочеш віддати свої руки й знання землі, виростати хліборобом у колісці зеленого поля.

В. ЮХИМЕНКО,

бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади.
Колгосп «Зоря комунізму»
Новоархангельського району.

ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО!

Яскраво-червоними суцвіттями галстуків завітчали минулої неділі Малу Виску піонери. З усіх шкіл району зібралися вони сюди на зліт, щоб відсвяткувати річницю народження своєї організації і звітувати перед старшими товаришами — комсомольцями і комуні-

Зліт піонерів Маловисківського району

тами — про свої трирічні досягнення у всеосяжному змаганні дружин «Сяйте, ленінські зірки».

Цей святковий день став для Івана Лубцова, Миколи Тягара, Анатолія Івченка, як і для двох тисяч їх ровесників, найурочистішим, найсвятковішим. Разом зі своїми товаришами їм випала честь зробити коло пошани біля пам'ятника загиблим воїнам. А потім святково прикрашена колона під звуки «Варшав'янки» направляється до центральної площі. «Тобі, Батьківщино, наші знання, наш головний труд», — рапортують го-

лови рад краших загонів Палівської восьмирічної школи, Маловисківських шкіл № 2 і № 3, Злинської середньої школи № 1, Лозоватської восьмирічної.

Звучить команда «Струнко!», і урочистий чотирикутник, що вишикувався біля пам'ятника В. І. Леніну, завмер. Секретар райкому комсомолу Антоніна Василенко доповідає секретареві райкому КП України Г. Л. Кужимовій про піонерські діла. Багато дружин району в цей день були нагороджені Грамотами райкому комсомолу. Дружинам — переможницям змагання — були вручені емблеми. Тепер над кожною школою, піонерська дружина якої перемогла в огляді, вдень і вночі будуть палати серця і молоти, зірки переможців експедиції «По Ленінських заповідях», п'ять кілець малої олімпіади, голуби і ліри переможців піонерського маршу миру і естафети мистецтв.

Не менш урочисто відсвяткували цей день піонери Бобринецького, Голованівського, Компаніївського, Олександрійського, Олександрівського та багатьох інших районів області.

В. ДІМІН.

Фото М. Ткаченка.

З'їзд РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

11 годин ранку. Під склепінням залу вибухають бурхливі оплески. Це учасники та гості з'їзду вітають появу в урядових ложах товаришів Л. І. Брежнєва, Г. І. Воронова, А. П. Кириленка, О. М. Косигіна, К. Т. Мазурова, В. Я. Пельше, М. В. Підгорного, Д. С. Полянського, М. А. Суслова, О. М. Шелопіна, П. Н. Демічева, Д. Ф. Устинова, Ю. В. Андропова, І. В. Капітонова, Ф. Д. Кулакова, Б. М. Пономарьова і М. С. Соломенцева.

Перший секретар правління Спілки письменників СРСР К. О. Федін оголошує з'їзд відкритим. Він пропонує шанувати хвилиною мовчання пам'ять письменників, які вмерли за період між III і IV з'їздами.

Обирається президія та інші робочі органи з'їзду.

Присутні з великим піднесенням обирають почесну президію з'їзду в складі Політбюро ЦК КПРС.

Делегати з'їзду одноставно затверджують такий порядок денний:

1. «Радянська література в будівництві комуністичного суспільства». Вступне слово; доповіді про прозу; про поезію; про драматургію; про критику; про дитячу і юнацьку літературу; про організаційно-творчу діяльність Спілки.

2. Доповідь Центральної ревізійної комісії.

3. Доповідь про зміни в статуті Спілки письменників СРСР.

4. Вибори керівних органів.

Головуючий повідомляє, що на з'їзд прибули делегації з братніх соціалістичних країн та багатьох країн Європи, Азії, Америки і Африки. Він представляє присутнім зарубіжних гостей. Особливо бурхливо, тривалі оплески лунають в залі, коли К. О. Федін називає імена представників героїчного В'єтнаму.

На трибуні — кандидат в члени Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС П. Н. Демічев. Він оголошує привітання з'їздові Центрального Комітету партії. З великою увагою делегати і гості з'їзду вислухали слово партії, звернене до письменників. З'їзд переходить до першого пункту порядку денного. Вступне слово виголошує перший секретар правління Спілки письменників СРСР К. О. Федін.

— Для життя нашої літератури, — каже К. О. Федін, — з'їзд не просто чергова пам'ятка календаря. Це пам'ятка особливого значення. З'їзд відбувається напередодні півстоліття з дня перемоги Жовтня. 50 років тому було покладено початок нової історії.

Письменник підкреслює величезну роль, яку відіграла Комуністична партія і В. І. Ленін у розвитку духовного життя народу, зокрема, в розвитку пролетарської літератури, в створенні справжньої національної культури. За роки Радянської влади сформувалась література, в якій воедино злились ідейність і художність. Метод соціалістичного реалізму став головним методом художньої творчості літераторів Радянської країни. Від нього методу мистецтва невіддільні творча ініціатива, майстерність, різноманітність форм, стилів і жанрів.

Потім з'їзд почав слухати доповіді порядку денного.

(ТАРС).

СИНОЧКУ-У-У, — зірвалося з пошерхлих материнних вуст. — Володю-у-у...

І закружляла вишнева віхола, устелила вулиці міста білим квітом. А пелюстки все сипались і сипались, немов намагались вибілити материні коси, які розкуйовдив теплою рукою травневий вітер. І застигла мати у мовчанні, продовжувала шукати на землі сліди свого сина. Шукала і не вірила, що не побачить. А син пішов від неї. Пішов далеко і надовго. Згорблений і вовкуватий. І тільки сержант міліції, що супроводив його, мабуть, згадавши свою стареньку, сумовито глянув на неї.

У Володимира дрібно і противно тремтіли коліна.

— Ось... Годинника знайшов у кімнаті.

— На перший раз тобі десятку за це, — награно штурхнув його по підбиччя старший.

— Не хочу... Більше нічого не хочу. Нізащо не буду лазити у чужі вікна.

— А ми тебе навчимо ключі до дверей підбирати.

Хлопець подався навітки, але його догнали. Троє. Найстарший вилаявся:

— Щеня!.. Ти будеш робити все, що я захочу.

Володимир прийшов на квартиру і впав на ліжко.

Коли проснувся, об заплакану шибку хлюпав тихим сумом дощ.

— Ти всю ніч марив, — клопітно мовив до Володі Віктору, з яким вони разом квартирували.

Володимир мовчав, а потім заплакав, і Віктору аж моторошно стало від того плачу.

— Розкажи, що ти бачив ві сні?

— Нічого...

— Чому ж ти плачеш?

Відповіді не було.

Наступного вечора Володя не чекав зустрічі з друзями. Йшов вулицями Олександрії, мильнувся кленами, на втітя яких струменіло жовтаве світло. За півгодини — побачення з однокласницею Любою Голобородько.

— Розкажи, що ти бачив ві сні?

— Нічого...

— Чому ж ти плачеш?

Відповіді не було.

хлопця на відвертість він відхилив безцеремонно: відвертався. І тільки коли по дзвінку асфальту стукотіли Любінні туфельки, він ще осміхався, коли писав листи матері — ще зберігав теплість свого серця. А в тих, з ким учився, з ким сидів поруч, не вистачило терпіння шукати ключі до його серця. Зате «дружки» наполегливо вчили його підбирати ключі до чужих квартир. І Володимир переймав науку байдужості до чужої біди. Його вже не тривожили навіть дівочі сльози однокурниці Катерини Олійник.

— З чомодана викрали п'ятдесят карбованців, — бідкалась дівчина. — Три місяці відкладала стипендію.

— Як це? Кімната ж у гуртожитку була на замку.

Та Володимира не гризло сумління, він скляними очима дивився на Катерину...

А мати читала листа від сина і раділа: «Не прислай мені, мамо, грошей. Ми зараз на практиці, то я заробляю собі...»

— І то правда, — хвалилась вона

рілці та все крутився на стільці, як на голках.

— Що трапилося, синку? — спитала мати.

— Нічого особливого. Просто часу немає. Сьогодні у нас консультація.

Похапцем поїв борщу, перехилив склянку компоту і прожогом вискочив на вулицю.

Він спішив. Тільки-но комсорг Лариса Комар збрала в групі гроші, щоб купити одному з хлопців, у якого немає рідних, костюм і черевиків. Всі здавали по три карбованці, а Володимир не поскупився: цілих п'ять дав. Гроші Лариса поклала в шафу, а ключик — під парту. Він добре закріпив це. Ніколи було Володимиру говорити з матір'ю, бо ж такий випадок! За кільканадцять хвилин в його кишені лежало вісімдесят карбованців. Він попрямував до «своїх».

— Тепер ми — квити. Ні гроша не буду в боргу.

І він поклав сорок карбованців.

— Кинь дурниці, — відгукнувшись ті. — Купи на ці гроші подарунок Любі.

ЗЛОЧИН

сусідкам. — Хлопцю вже вісімнадцять. Пам'ятаю, в такі літа спини не розгинала. Правда, час зараз не той.

І писала: добре він робить, що працює не цурається. «А я тобі, сину, черевиків нові купила і костюм, і сорочку, ще й галстук хоч, та не знаю який. То вже як прийдеш опісля практики — одягнеш». І поспішала до світком на пошту.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

А вдень на його ім'я, Віктора, прийшов парекз на гроші.

— Буянок тут живе! — запитала якщоноша. — Гроші треба одержати.

— З задоволенням, — похопився Володимир.

— Паспорт треба.

— Забув у товариша, — збрався. — Прийду на пошту пізніше.

А сам до господарки, почав випрошувати паспорт Віктора Буянової.

Коли одержав паспорт, довго й наполегливо підбавляв підпис. І йому це вдалося. Він гризнув чиндуж дверима і чкурнув на пошту, щоб привезити гроші і тижню хворого Віктора.

А матері не терпілось побачитися з сином, скучила за ним. Пиріжків напекла, компоту зварила («Володя це любить») та й прийшла до сніа.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

Але Володимира вже не краляли материні слова. Його серце наче скам'яніло. Навіть тоді, коли сирена швидкої допомоги розбуркала нічну тишу, щоб забрати в лікарню тяжко хворого Віктора.

В. ПЕТРЕНКО,

спецкор «Молодого комунара».

РАЙДУЖНА СИМФОНІЯ

БУДИНКИ білі-білі, мов гуси-лебеді, зійшлися на зелених злогах та й видивляються у двох дзеркальцях-ставках. Втомиться сонце, і вони сховаються в сутінках і дослухаються до шепоту закоханих. Згодом стихають знайомі голоси під вербами, а село ходором ходить від весільної музики і танців. Ще дзвенять мелодії в буйноквітті садів, а майстри беруться за кельми. І виростає новий дім. 28 їх звели за останні два роки.

Ту вулицю, кажуть, вулицю Закоханих збиралися наректи. Та не можна, бо сусіди з Степової обурилися б: там справили новосілля 32 сім'ї і теж переважно молоді — механізатори Анатолій Короп, Михайло Федоренко, шофери Микола Сташоренко, Яків Козницький...

Як втомиться сонце, чути сплески сміху. Вони, сплески, лицьоту звідусіль і, як промені у фокусі лінзи, сходяться біля Будинку культури. І здалеку видно, як виблискують вогнями той Будинок, немов кажучи: «Не дуже гордіться. Я вже не раз бачив артистів і з Кіровограда, й з Полтави, Вінниці, Луцька, чув «Черемшину» у виконанні самого автора».

— Поспішай, поспішай, — кваплять Микола Горловий електрика Віталія Петрусевича, — майже всі зібраніся.

До недавнього часу комсомолець Горловий водив автомобіль і тільки вечорами не розлучався з баяном. А тепер, після закінчення курсів хормейстерів, став Микола завідувачем

у цьому палаці, культуру, як кажуть, рухає. І непогано рухає. Працюють гуртки, аматори дають концерти. Агіткультбригаду пинішньої весни взяли і в сусідніх селах: Перчунові, Новомихайлівці.

Микола і Віталій заходять разом до залу. А там уже дівчата виконують жартівливий танок.

Стали відпочити Ніна Гончаренко, Галина Віницька, Галина Картовщикова. Полинула лісія «Цвіте терен». То вже вокальний ансамбль доярок виконує.

Це ж чудово, що доярку Марію Павлович і електрика Віталія Петрусевича, шофера Анатолія Жанталая і електрика Ніну Гончаренко, робітницю міжколгоспної будівельної організації Галину Картовщикову і колгоспницю Галину Віницьку, і конюха Миколу Галушачака («дуже інтелігентна людина», — відрекондували його), цих зовсім різних за характером людей, єднає любов до прекрасного.

Коли втомиться сонце і вечір прикрне село, видно, як до нього з усіх боків летять світлячки. Придивився, а потім прислухається: ні, то фарн мотоциклів і автомашин відшукують дорогу. Хоч село й невеличке, а в ньому близько сотні мотоциклів і десятків автомашин. Прогурчують, здійснюють куряву, і знову тиша сповиває все. Лиш час від часу чути, як плюскотить вода, змиваючи втому з загорілих хліборобських

тилі, та як діляться батьки і діти враженнями дня.

— Доїльні апарати на ферму одержали, скоро не будемо вручну доїти.

— То добре, доно, ще якби і двозмінка...

— Татку, сьогодні до школи камінь привезли, кажуть, на спортзал. То правда?

— Правда, правда. Таке рішення на правлінні колгоспу прийняли...

— За десять років село повністю перебудувалося, — немов підсумовує голова сільської Ради Микола Іванович Поліщук.

Про джерело достатку коротко інформує голова місцевого колгоспу імені Свердлова Анатолій Матвійович Танцюра:

— Торік прибуток артілі становив 1 мільйон 104 тисячі карбованців. Орної землі 3854 гектари. Основні площі зайняті пшеницею. Її торік взяли з гектара 29,8 центнера, сподіваємось цієї осені мати не менше. Якщо у 1962 році виробили на сто гектарів угідь 42,9 центнера м'яса, то в 1966 — більше 75 центнерів.

Як втомиться сонце, чути шепіт закоханих, сплески сміху, а ще — дзвінкі голоси:

Нас весела пісня праці
Уперед завжди вела.

Ми доярочки-свердловчаночки

З Олексіївки-села.

А Олексіївка — село звичайне. Колгосп імені Свердлова — середній у Добровеличківському районі.

В. ЦВЯХ.

В ПОГРІБНИЙ.

Є орден імені Єгорова

(Продовження. Початок в газетах за 9, 12, 14 і 17 травня).

Олексій Семенович посміхається. Щось пригадує. Сягають думки його у далекі молоді роки. Він дістає з шафи поживлий том. «Герої партизанської боротьби на Україні». Виданий ще в 1948 році. У кутку титульної сторінки — напис: «Дорогому вчителю і другові Олексію Семеновичу Єгорову на пам'ять про славні дні Вітчизняної війни. В. Клоков».

— Славний був хлопець Володя Клоков. З цікавою долею. Закінчив інститут інженерів залізничного транспорту, мав паровози будувати. Та прийшла війна і поставила все з ніг на голову, не будувати, а знищувати ті паровози довелося Володі. Тепер він, Герой Радянського Союзу Володимир Іванович Клоков, — професор, доктор історичних

На фото: Олексій ЄГОРОВ з підривноком Володею ПАВЛОВИМ, якому присвоєно звання Героя Радянського Союзу разом з ним 2 травня 1945 року.

наук, завідуючий відділом Інституту історії Академії наук УРСР.

Перегортає сторінки. Ковпак, Руднев, Вершигора, Матющенко, Цимбал, Войцехович, Федоров, Попудренко, Єгоров...

З книги дивиться молода людина в шкірянці. Щось юнацьке в ній і в тому живому погляді, і самій позі...

— Я дійсно був таким, — продовжує думку Олексій Семенович. — Молодий, кістлявий, високий Але то мені здавалося, що Федоров скептично дивився на свого заступника. Прекрасна він людина. Сувор, але справедливий, вдумливий. Ніколи не гарячкував. Розбирався детально у всьому сам і людям давав розібратися...

Федоров одразу почав про діло.

— Справа, яку тобі доручили, — нелегка, скажу відверто. Тут найуміліша агітація не дасть багатьох результатів. На ділі треба показати, що таке «емзедушка». Як говорить про міну Старинів. Попереду у нас Ковель...

Єгоров розумів, що таке Ковель. Розумів, для чого він тут, у волинських болотах.

6. СЬОГОДНІ ЗА ДВОХ...

Вогка земля в лісах Волині. Олексій спочатку поклав шинеліну на «стілець», а потім присів. Партизанський стіл своєрідний. Чотирикутником викопана канава. По коліна глибиною. Острівець галлянина, що залишився за канавою, — ото й стіл тобі. Він у розташуванні диверсійної роти. Зразу ж після знайомства Федоров порекомендував Єгорову:

— В штабі сидіти тобі нічого. Основна твоя робота — серед підривників. Так що йди до Садиленка. Знайомся з хлопцями, приживайся.

Олексій Михайлович Садиленко, командир диверсійної роти, вирішив за слов'янським звичаєм перш за все нагодувати гостя, а потім уже вирішувати якісь питання. Тож і посадив Олексю за стіл земляний.

Прийшов партизан, поставив перед Єгоровим миску. Велику. Відрову. Шматки м'яса — в кулак. Дивиться на те блюдо старший лейтенант, чекає, поки зійдуться підривники.

— Апетиту немає? — посміхається Садиленко, що підійшов непомітно.

— А де ж останні їдоки?

— Підривники вже пообідали. До відвалу, як кажуть...

— А це кому стільки?

— Вам одному, старший лейтенанте.

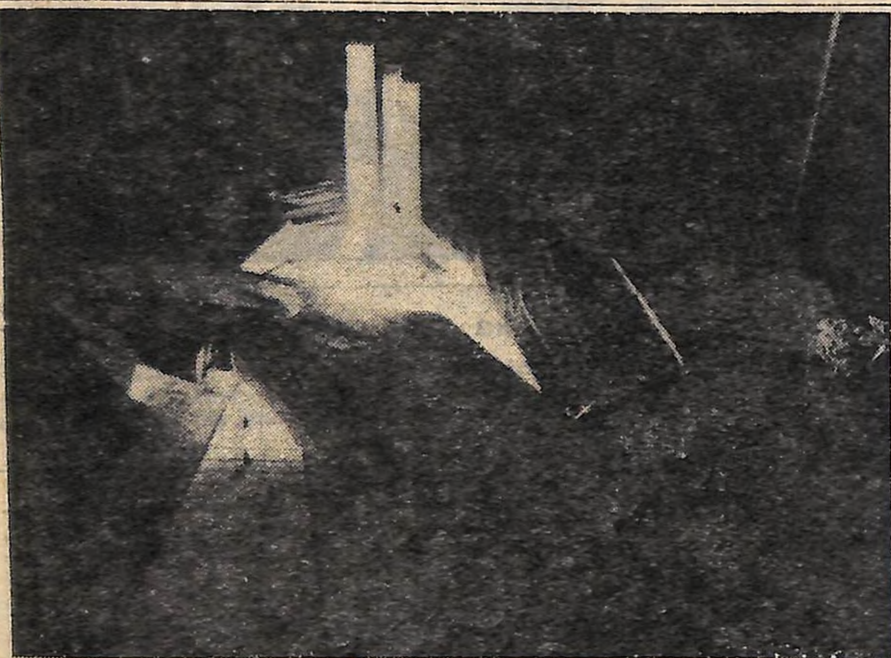
Єгоров здивовано знизав плечима.

— І жте, і жте, не соромтесь. Ми сьогодні забили лошицю. Жара, тримати ніде. Може зіпсуватися м'ясо. У партизанів так: сьогодні — до відвалу, а завтра і післязавтра, а може, і всі три дні — ризки в роті. Як бачите, ми найнебезпечніші порушники дієти.

Олексій розсміявся.

Отак він почав знайомитися з партизанським побутом — важким, тривожним. Це тільки початок.

(Далі буде).

Подвиг, втілений у камені

Цей монумент буде споруджено в Ташкенті, в місті, яке перенесло жадливе стихійне лихо. Монумент буде встановлено на перехресті найбагатішої людських магістралей нового району, споруджуваного будівельниками, які приїхали сюди з усіх республік Радянського Союзу.

Над проектом пам'ятника працювали чотири авторських колективів архітекторів і скульпторів Москви і Ташкенту.

Вони намагалися відтворити архітектурно-художніми засобами стійкість, єдність і згуртованість радянських людей в боротьбі з стихійним лихом.

...Серед хаотичного нагромування масивних брил, які утворюють постамент пам'ятника, злетіли в небо біломармурові призми. Динамічність просторової композиції підсилюється тим, що ці призми не однакові по висоті. Вони ніби ростуть, обганяючи одна одну.

Перемога розуму людини над руйнівною силою стихії — така ідея проекту архітекторів Річарда Блезе, Бориса Ульянов і скульптора Юрія Кисельова.

За задумом авторів, цей монумент стане одним із найвищих споруд міста. Вночі мигучі прожектори будуть підсвічувати його знизу. В цю ж частину пам'ятника передбачається вштовпувати музей.

(АПН).

СЕРЕДА, 24 травня. Перша програма. 18.00 — Кіровоградські вісті. 18.15 — Телереклама. (Кіровоград). 18.20 — Телефільм. (Кіровоград). 18.30 — «Знання». Науково-пізнавальна програма. «Наука Болгарії». (М). 19.00 — «Військово-Морський Флот в боях за Батьківщину». (М). 20.00 — Футбол: «Торпедо» (Москва) — «Динамо» (Мінськ). В перерві — теленовіни. (М). 20.45 — Теленовіни. (М). 21.00 — Кіножурнал та художній фільм «Бережись автомобіля». (Кіровоград).

ЧЕТВЕР, 25 травня. Перша програма. 16.40 — Програма УТ. «Палас вогонь піонерський». (Чернівці). 17.00 — Міжнародна зустріч з футболу: ЧССР — Угорщина. (Прага). 17.45 — Репортаж з волюнки миру. (Фінш). (Прага). 18.45 — Телевісті. (К). 19.15 — «Допитливими очима художника». (Запоріжжя). 19.40 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Пісні рідного краю». (Дніпропетровськ). 20.10 — «Три путівки в Ленінград». Телевізійна вікторина. (1 тур). (К). 21.00 — «Народний музей». (Кіровоград). 21.25 — Телефільми «Чарівниця з града Кітєжа» та «Мистецтво російського балету». (2 частина). (Кіровоград).

П'ЯТНИЦЯ, 26 травня. Перша програма. 17.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма УТ, присвячена дню Сумщини. (К). 18.30 — Голубий екран — шклярям. «Дружина сміливих». «Мандрівка в професію». (Кіровоград). 19.20 — Телереклама. (Кіровоград). 19.35 — Кіножурнал та художній фільм «Скільки літ, скільки зим». (1 і 2 серії). (Кіровоград). 22.00 — «Помста за вбивство». Новий художній фільм (К).

ФРОНТОВИЙ ЗОШИТ

В речовому мішку солдата Івана Ісаєва зберігався фронтний зошит. Боєць пройшов разом з ним багато фронтних доріг. В хвилини затишшя між боями він записував до нього вірші, у яких і пороховий подих двобою з ворогом, і степові світанки на рідній Кіровоградщині, і спогади про рідних.

Той зошит зберігає колишній воїн до цього часу. Гортаєш його поживклі сторінки, і оживає перед тобою великий образ бійця-переможця.

Відплата

Солодкий сон лежав ще на повіках, Коли криваво вдарила луна. Запам'ятав я ранок той навки — Віяла! Тривожні дні бурхливою рікою, Несучи людям горе, потекли І оросили кров'ю та сльозою Простори рідної землі. Та стали ми гранітною стіною Налитих помстою сердець. Покінчили з проклятою ордою —

Війні кінець. Тяжкий був шлях, та ми не відставали, Губили друзів, знову йшли. У ліві нечисть подолали, В Берлін ми помсту принесли.

Німеччина, м. Кретлов, 4 травня 1945 р.

Довернувся!

Скоро наша швидкокрила доблесть, Мов бурян, розвіє ворогів.

Я вернусь в Кіровоградську область, У стару світлицю до батьків. Згадую місця далекі, рідні, Де моє дитинство протекло, Невеличку Ганнівку і діда, Тихий вечір, ставу сонне скло. Я давно там був, та ніжну мрію, Як перлину, в серці я несучу. Рідний краю, ти в солдатській мрії, Я твою зустріну ще красу. с. Подужем'є, 7 лютого 1944 о.

Останній напіс

Берлін ував під ноги, Який здолати нас хотів. Червоний прапор перемоги Над ним замайорів. Рейхстаг. І написи на стінах, Мій — теж, із тисячі один: «Я крізь бої прийшов із України В фашистське лігвище — Берлін». м. Прецлау, Німеччина, 16 червня 1945 р.

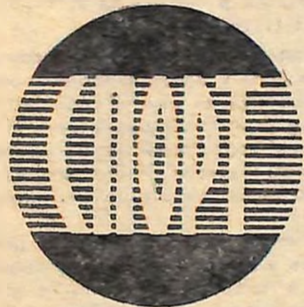

ПЕРЕДПЛАТА НА „МОЛОДИЙ КОМУНАР“ НЕОБМЕЖЕНА.

ЯКЩО У ТЕБЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ СТРОК ПЕРЕДПЛАТИ — ПРОДОВЖ ЙОГО ДО КІНЦЯ РОКУ.

ПІДКАЖИ ТОВАРИШЕВІ, ЩО ГАЗЕТА НАДХОДИТЬ У КІОСКИ В НЕЗНАЧНИХ КІЛЬКОСТЯХ.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА „МОЛОДОГО КОМУНАРА“ НА ПІВРОКУ — 1 карбованець 20 копійок.

НЕ ДІЛЯ — ДЕНЬ СПОРТИВНИЙ

У ЧЕРВОНОЗОРІВЦІВ — СПАРТАКІАДА

Це стало традиційним. Десятий рік підряд приблизно в цей же час над стадіоном «Зірка» здіймається прапор легкоатлетичної спартакіади червонозорівців. Але нішіня відрізняється від попередніх — адже вона присвячена 50-річчю Радянської влади.

Тому і настрої у юнаків і дівчат, що вишикувалися 21 травня біля центральної трибуни стадіону, особливо піднесені. Кожний з них — слюсар, токар, ливарник, коваль, конструктор — щодня записує на свій особистий рахунок трудові подарунки на честь славного ювілею. А сьогодні хтось із них додасть до трудових ще й спортивні перемоги. Але хто?

Ось зі старту зриваються четверо юнаків. Попереду хлопець в червоній майці. Останні зусилля, і фінішна стрічка повисає на грудях. І так забіг за забігом. Сто, чотириста метрів, естафета 4x100. Юнаків змінюють дівчата. А потім з нетерпінням чекають голосу диктора, який назве прізвища переможців.

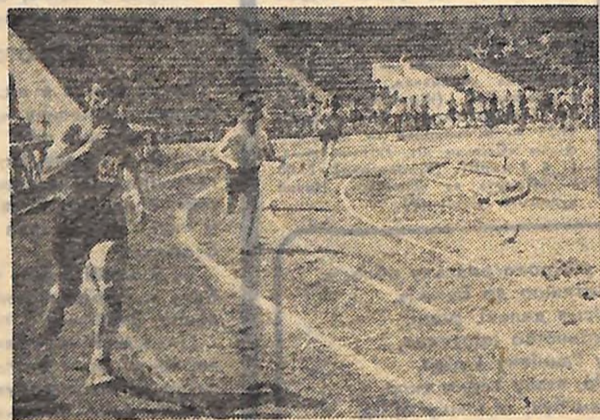
Серед спринтерів найсильніші — інструментальники Валентина Белова та Микола Ковальов. Радіють і нові чемпіони заводу Євген Гоцул, Іван Мельников, Микола Федосєєв та інші. Вони принесли переможні очки своїм командам.

Вісімнадцять колективів цехів і відділів виборювали звання переможців спартакіади. У першій групі найсильнішими виявилися інструментальники, у другій — спортсмени відділу головного технолога. Цікаве співпадіння: минулорічні чемпіони — команди спеціального конструкторського бюро та деревообробного цеху — цього разу опинилися на других місцях. Треті місця дісталися представникам ковальсько-пресового та енергетичного цехів.

НАРОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЇ!

Спортсменів-зв'язківців у цей день бачили на стадіоні школи вищої льотної підготовки, на водній станції «Спартак», на криворізькому КП. Тут змагалися легкоатлети, велосипедисти, плавці, волейболісти.

На фото: вгорі — парад учасників спартакіади заводу «Червона зірка», внизу — старт забігу на 400 метрів.

НА ПРИЗ ГЕРОЯ

В Новоукраїнському районі проведені футбольні змагання на приз земляка, Героя Радянського Союзу Семена Федорівича Різниченка, що загинув смертю хоробрих у 1944 році.

У фіналі зустрілися спортсмени колгоспу імені Леніна та сільгоспартілі «Дружба». Перемігши своїх суперників з рахунком 3:1, футболісти колгоспу імені Леніна завоювали

почесний трофей. Командні фіналісти нагороджені Грамотами районної ради ДРССТ «Колгоспники».

Л. КУГЕЛЬ,
суддя республіканської категорії.

Ця широка «географія» стає для зв'язківців ще значнішою, якщо врахувати, що вони вперше проводять свою спартакіаду.

Перша спартакіада — перший чемпіон. Ним став колектив Кіровоградської телефонно-телеграфної станції. На кілька очок відстали спортсмени місцевого поштамту. Диплом за третє місце повезли з собою в Олександрію представники тамтешнього вузла зв'язку.

Добре було б, якби спартакіада зв'язківців теж стала традиційною.

ДЗВЕНИТЬ М'ЯЧ

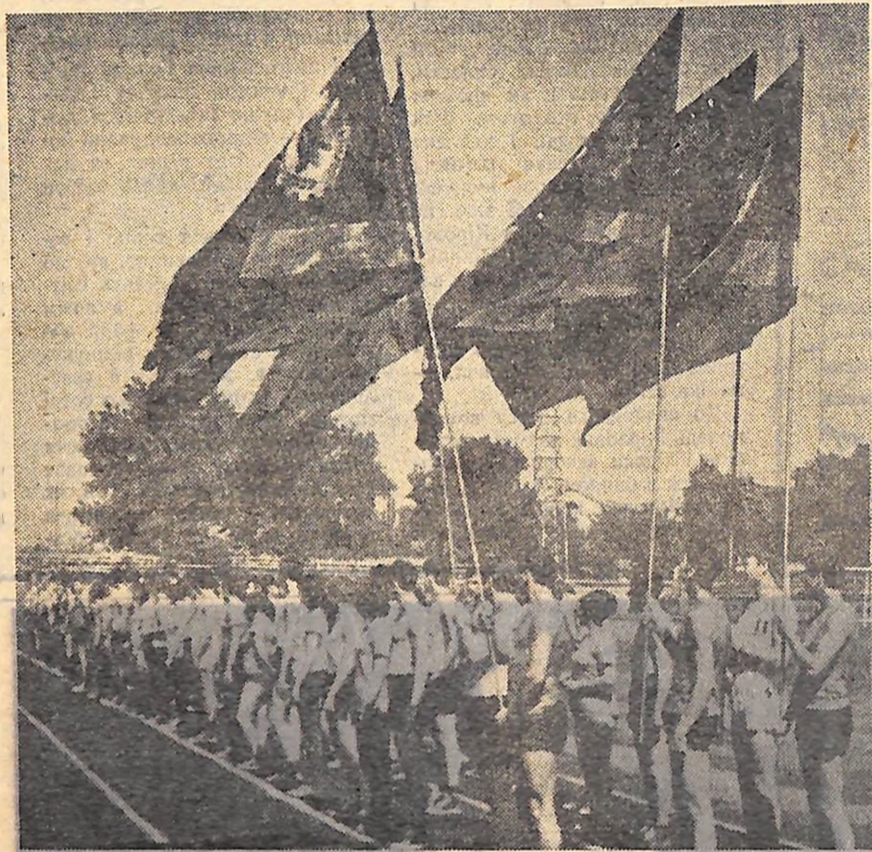
У 12-ти містах та районних центрах стартував розіграш кубка області. У боротьбу за почесний трофей вступило 24 колектива — володарі місцевих кубків.

Не пощастило автотранспортникам Бобринця. Проти них виступала сильна команда Кіровоградської школи вищої льотної підготовки і виграла з рахунком 6:0. Знам'янські залізничники приймали володаря кубка обласного центру — спартаківців. І тут господарів поля спіткала невдача — програш 0:2. Ще в двох матчах виграли гості: Голованівськ — Гайворон — 1:4 та Аджамка (колгосп «Росія») — Новоукраїнка — 0:2.

Цукровики Малої Виски завдали поразки з рахунком 3:2 новомиргородським мебльовикам. Матч автомобілістів Новоархангельська та Доброзелічківки закінчився перемогою перших — 3:2. Команда Долинської не з'явилася на гру з устинівськими футболістами, і їй зараховано поразку.

28 травня — черговий тур. Він виявить сильні команди, які продовжать боротьбу за кубок області.

М. МАР'ЯНЕНКО.

Привезли другий приз

У місті Береговому на Закарпатті відбулися фінальні змагання на першість обласної ради товариства «Спартак» з ручного м'яча. В них взяли

участь шість найсильніших команд — переможців зональних турнірів.

Вдало виступили представники нашої області. Вони поступилися лише спортсменам Днеччини, які виїхали на перше місце.

«ШАХТАР» ЗАДОВОЛЬНЯЄТЬСЯ НИЧІЄЮ

Поки що не радує своїх прихильників хорошою грою олександрійський «Шахтар». Чергову зустріч гірники провели на своєму полі проти чернівецької «Буковини». Матч закінчився нічиєю.

ЮНАКИ — В ЛІДЕРАХ

До п'ятого туру, що проходив минулого тиж-

ня, три команди шкіл підготовки молодих футболістів при колективах майстрів класу «А» і «Б» мали однакові результати: по шість очок було у дніпродзержинського «Прометей», кіровоградської «Зірки» та нікопольського «Трубника».

На цей раз календар звів кіровоградців з нікопольцями. Господарі поля (гра проходила в Нікополі) зазнали поразки з рахунком 0:3. Голи

забили нападаючі «Зірки» Валерій Калінін, Олександр Пальчевський та Петро Бойко.

ШВИДКІ ВЕСЛА ХЛОПЧИКІВ

На кіровоградській водній станції «Спартак» скрестили зброю веслярів дитячих спортивних шкіл товариства «Спартак» та Олександрійського міськвці. Перемогли спартаківці.

ТАК УЖЕ СТАЛОСЯ, що про розвиток спорту судять по кількості розрядників та завойованих місць на різних спартакіадах. І чомусь дуже мало уваги звертається на те, хто і як навчає людину грамотно рухатись, бути фізкультурником, тобто фізично культурною людиною. Не всім дано стати Жаботинським і Латиніою, але кожен мусить бути фізично розвиненим, бадьорим, сильним, витриманим. Це — аксіома. І закладається вона ще в дитинстві, в шкільному колективі фізкультури.

В нашій школі робота по фізичному вихованню учнів спланована так, щоб всі класи охопити спортивними заходами. Тут і фіззарядка, і фізкультпаузи на уроках, і колективні походи, і, нарешті, спортивні змагання. Під час таких змагань ми виявляємо нахили учнів до якого-сь виду спорту, що дає змогу залучати їх до занять в спортивних секціях. Із шестисот школярів в секціях навчається більше двохсот.

Щоб діяти до кожного учня і приділити йому потрібну увагу, в секціях організовано по кілька груп. Так, в секції волейбола працює 4 групи, в секції баскетбола — 3 групи, в секції настільного теніса — 5 груп. Позакласною спортив-

но-масовою роботою керує рада колективу фізкультури, громадські інструктори з окремих видів спорту. Ми надаємо учням, які входять до її складу, самостійність при вирішенні окремих питань. Звичайно, вчителі контролюють їх роботу, навчають методиці проведення занять. Громадські інструктори, а їх у школі одинадцять, тренують шкільних волейболістів, баскетболістів, шахістів.

АКСІОМА ЗДОРОВ'Я

При їх допомозі нам вдається ось уже кілька років підряд на районних спартакіадах виборювати призові місця. Тільки в цьому році юні спортсмени нашої школи завоювали чотири перехідних кубки.

В спортзалі школи кожного дня відбуваються тренування. Тут учні саме і осягають аксіому здоров'я і загартовуються фізично.

Л. ВИСОКИХ,
учитель фізкультури Новостародубської СШ, Петрівського району.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —

орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ.